

TAHT OYUNLARI'NIN YAZARI

GEORGE R.R.
MARTIN

KARABASAN

DE
X

KARABASAN

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Gece Kuşları

KARABASAN

Orijinal adı: Fevre Dream

© 1982, George R.R. Martin

Yazan: George R.R. Martin

Çeviren: Kerem Sanatel

Yayına hazırlayan: Eren Abaka

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Lotts Agency, Ltd. ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır

1. baskı / Eylül 2021 / ISBN 978-605-09-8715-7

Sertifika no: 11940

Kapak ve grafik tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

TAHT OYUNLARI'NIN YAZARI

GEORGE R.R.
MARTIN

KARABASAN

Çeviri: Kerem Sanatel

Müthiş bir yazar, müthiş bir dost
ve tam anlamıyla ateşli bir hayalperest olan
Howard Waldrop'a.

1

St. Louis
Nisan 1857

Abner Marsh oteldeki resepsiyon görevlisinin dikkatini çekmek için ceviz bastonunun başını sertçe tıkırdattı. “York adlı bi beyle görüşmeye gelmişim,” dedi. “Galiba tam adı Josh York. Öyle biri kalıyor mu burda?”

Resepsiyon görevlisi gözlüklü, yaşlıca bir adamdı. Bastonun takırtısıyla irkildi, sonra dönüp Marsh’ı süzdü ve gülümsedi. “Aa, Kaptan Marsh,” dedi içtenlikle. “Altı aydır ortalıkta görünmüyordunuz Kaptan. Geçirdiğiniz talihsiz kazayı duydum. Feci, pek feci. 36’dan beri buradayım ama öyle buz yığıntısı hiç görmedim.”

“Orasını boş ver şimdi,” dedi Abner Marsh sinirle. Bu tür yorumlara hazırlıklıydı. Ziraatçılar Hanı vapurcuların gözdesi olan bir mekândı. Geçen kara kışın öncesinde akşam yemeklerini Marsh da düzenli olarak orada yerdı. Ama buz yığıntısı yaşandığından beri oraya uğramamıştı, üstelik tek sebebi fiyatlar değildi. Ziraatçılar Hanı’nın yemeklerini çok sevse de mekânın müdavimleriyle muhatap olmak istememişti. Serdümenler, kaptanlar, miçolar, balıkçılar, eski dostlar, eski düşmanlar, kazadan hepsi haberdardı. Abner Marsh kimsenin yazıklanmasını duymak istemiyordu. “York’un odası hangisi, onu söyle sen,” diye kestirip attı.

Görevli gergin bir şekilde kafa salladı. “Bay York odasında değil Kaptan. Yemek yiyor, onu yemek salonunda bulursunuz.”

“Şimdi mi? *Bu* saatte?” Marsh otelin oymalı duvar saatine göz attıktan sonra ceketinin piriñç düğmelerini açıp altın cep saatini

çıkardı. “Gece yarısını on geçiyor,” dedi hayretle. “*Yemek yiyor mu dedin?*”

“Evet efendim, aynen öyle. Bay York canı istediği saatte yer, onun gibilere hayır denmez Kaptan.”

Abner Marsh huysuzca homurdanıp saatini cebine koydu, tek kelime etmeden arkasını döndü ve şatafatlı döşenmiş lobide heybetli adımlarla uzaklaştı. İri yapılı, sabırsız bir adamdı ve gece yarısı iş görüşmelerine alışık değildi. Bastonu gösterişli bir edayla taşıyordu, sanki başından hiç kaza geçmemiş gibi eski heybetini koruyordu.

Yemek salonu, kesme-cam avizeleri ve parlak pirinç aplikleri, kaliteli beyaz keten örtülü masaları, en iyi cins porselen tabakları ve kristal kadehleriyle tıpkı büyük bir buharlı geminin ana salonu gibi görkemliydi ve masraftan kaçılmamıştı. Bu masalar mesai saatlerinde yolcular ve vapurcularla dolardı ama şimdi salon boştu, lambaların çoğu da söndürülmüştü. İş görüşmesini geceye bırakmak belki de Marsh’ın lehineydi, böylece en azından taziyelele katlanmak zorunda kalmayacaktı. Mutfak kapısının yakınında iki zenci garson usulca laflıyordu. Onları görmezden gelen Marsh, salonun ta öbür ucuna, iyi giyimli bir yabancıнын tek başına oturduğu yemek masasına yürüdü.

Adam onun yaklaştığını mutlaka işitmişti, gene de kafasını önünden kaldırmadı. Porselen kâsedeki yalancı kaplumbağa çorbasını kaşıklamakla meşguldü. Yöreden biri olmadığı uzun siyah ceketinin kesiminden belliydi. Muhtemelen doğulu, hatta yabancı uyruklu biri bile olabilirdi. Marsh’ın gördüğü kadarıyla iri yapılıydı ama Marsh kadar iri sayılmazdı. Otursa da uzun boylu olduğu anlaşılıyordu, ancak Marsh gibi göbekli değildi. İlk bakışta Marsh onu ihtiyar sandı çünkü saç beyazdı. Derken biraz daha yaklaşıncaya, saçın beyaz değil de çok açık sarı olduğunu anlamasıyla yabancıнын neredeyse çocuksu simasını görmesi bir oldu. York sinek kaydı tıraşlıydı, uzun yapılı donuk yüzünde ne bıyık vardı ne favoriler, teni de saç gibi açık renkti. Marsh masanın başında dikilirken, elleri de kadın eli gibi dedi içinden.

Masaya bastonuyla tak tak vurdu. Masa örtüsünün sesi boğması sayesinde adamın kapısını nazikçe tıklatmış gibi olmuştu. “Josh York sen misin?” dedi.

York kafasını önünden kaldırdı ve göz göze geldiler.

Abner Marsh ömrünün geri kalanında Joshua York’un gözlerindeki o ilk ifadeyi asla unutmuyacaktı. York’un aklından neler geçiyorsa, kafasında neler kurmuşsa, gözlerindeki girdaba kapılıp gitmişti hepsi. Çocuksuluğu, moruğu andıran hali, çitkırıldımılığı ve ayrıksılığı, tümü birden gitmiş, geriye yalnızca York kalmıştı; güçlü, kararlı ve oturaklı bir adam.

York’un gözleri kurşuniydi, bu kadar açık tenli bir simaya göre ürkütücü düzeyde koyu. Gözbebekleri birer iğne ucuydu, kor karası, Marsh’ın içine işliyor, ruhunu tartıyordu. Gözbebeklerini saran kurşuni hale adeta canlıydı, kıpır kıpır, zifiri bir gecede nehri saran sis misali, hani kıyı şeridi de sahil ışıkları da gözden yiter, dünyada vapurundan, nehirden ve sisten başka bir şey kalmaz, aynı öyle. Adamın gözlerini bürüyen sislerde Abner Marsh bir şeyler yakaladı, gelip geçici ifadeler. Soğukkanlı bir zekânın emareleri vardı gözlerindeki sislerde. Bir de kapkara, korkunç bir canavar barındırıyordu sanki, zincire vurulmuş ve öfkeli, onu örten sise kızgın. Neşe, yalnızlık ve zalimce ihtiras; York’un gözleri bunların hepsini barındırıyordu.

Ama en çok kudret vardı o gözlerde, ürkütücü bir kudret, Marsh’ın hayallerini yıkan buz kütlesi kadar insafsız ve acımasız bir güç. Marsh o sis tabakasının arasında yavaş, pek yavaş yüzen buz kütesini hissetti, derken vapurları umutlarıyla beraber paramparça olduğunda çıkan o korkunç çatırtı çınladı kulaklarında.

Abner Marsh’ın sırf bakışlarıyla insan sindirmişliği çoktu, ni tekim adamdan gözlerini uzun süre ayırmadı, bastonunu öyle sıkı-mıştı ki çat diye ikiye kıracağından korkuyordu. Ama en sonunda gözlerini kaçırın kendisi oldu.

Sofradaki adam çorbasını önünden itti ve ona işaret edip “Kaptan Marsh. Ben de sizi bekliyordum. Buyurun lütfen,” dedi.

Konuşması mülayimdi, görgülü, rahat.

Marsh, “Olur,” dedi fazla yumuşak bir şekilde. York’un tam karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Marsh cüsseli bir adamdı, bir seksen boyunda, yüz otuz beş kilo ağırlığında. Kızıl suratlıydı, içe göçmüş yassı burnunu ve tüm yüzüne yayılmış sigilleri örtmek için simsiyah sakal uzatmıştı ama favorilerinin bile pek faydası olmamıştı. Yörenin en çirkin adamı diye anılırdı ve bu gerçeğin ayırındaydı. Çift sıra pirinç düğmeli, kalın kaptan ceketıyla yaman ve ürkütücü bir duruşu vardı. Ne var ki York’un bakışları havasını söndürmüştü. Bu adam bir yobaz dedi Marsh içinden. O bakışları daha önce de görmüştü, meczuplarda ve felaket tellah vaizlerde, hatta bir keresinde ta kahrolası Kansas’ta, John Brown denen adamın suratında da rastlamıştı. Marsh’ın ne yobazlarla ne de vaizlerle işi olurdu, hele ki kölelik ve içki karşıtlarıyla hiç muhatap olmak istemezdi.

Gelgelelim York lafa girdiğinde, hiç de bir yobaz gibi konuşmadı. “İsmim Joshua Anton York, Kaptan. İş çevremde J. A. York, arkadaş arasında Joshua derler. Zamanla hem iş ortağı hem arkadaş olacağımızı umuyorum.” Tonlaması candan ve ölçülüydü.

“Orasını zaman gösterir,” dedi Marsh kuşkuyla. Karşısındaki adamın kurşuni gözlerine soğuk ve biraz da küçümseyici bir ifade yerleşti, daha önceki bakışından eser kalmamıştı. Marsh bocaladı.

“Mektubumu almışsınızdır herhalde?”

“Yanımda getirdim,” dedi Marsh, ceketinin cebinden katlı zarfı çıkardı. Teklif mektubu her şeyini kaybettiğinden endişelendiği bir zamanda eline geçmiş, başına talih kuşu konmuş gibi hissetmişti. Şimdi o kadar emin değildi. “Demek vapur işine girmek istiyosun?” dedi öne eğilerek.

Bir garson belirdi. “Yemekte Bay York’a eşlik edecek misiniz Kaptan?”

York ısrar etti. “Lütfen edin.”

“Edeyim bari,” dedi Marsh. York onu bakışlarıyla alt etmiş olabilirdi ama bu yörede Marsh’tan daha iştahlısı yoktu. “Şu çor-

badan ben de alayım, on iki tane de istiridye, iki de kızarmış piliç olsun, yanında patatesiyle falan. Çıtır çıtır olsun yalnız. Yanında da içecek bir şey. Ne içiyosun York?”

“Burgonya.”

“İyi, aynınsından bana da bir şişe.”

York komiğine gitmiş gibi baktı. “İştahınız yamanmış Kapitan.”

“Yaman ilçedir bura,” dedi Marsh üstüne basa basa, “nehri de yamandır, York Bey. İnsanın güçten düşmemesi gerekir. Buralar ne New York’a benzer ne Londra’ya.”

“Gayet farkındayım,” dedi York.

“Eh, umarım öyledir, madem vapur işine gircen. Ondan daha yaman iş yoktur.”

“Öyleyse doğrudan iş konuşmaya başlayalım mı? Sizin bir nakliye şirketiniz var. Arzum yarı hisseli ortak olmak. Masaya oturmanızdan teklifimle ilgilendiğiniz anlamını çıkarıyorum.”

“Epeyce ilgimi çekti,” dedi Marsh, “ama bir o kadar da şaşırtdı. Zeki adama benziyorsun. Bunu yazmadan önce beni muhakkak soruşturmuşundur.” Zarfa parmağıyla vurdu. “Haberin vardır, geçen kış az daha defterim dürülüyodu.”

York ses çıkarmadı, yüzündeki ifadeye istinaden Marsh devam etti.

“Humma Nehri Taşımacılık Şirketi benimdir,” diye sürdürdü Marsh. “Şirkete doğduğum yerin adını verdim, sırf Galena’daki Humma Nehri’ne çalıştığımından değil, başlarda oraya seferim yoktu. Çoğunluğu Mississippi’nin yukarı kesimlerine, St. Louis ile St. Paul arasında çalışan, bazen de Humma’ya ve Illinois ile Missouri’ye uğrayan altı vapurum vardı. İşlerim gayet tıkırındaydı, her yıl en fazla iki yeni vapur alıyodum, hatta Ohio hattını açmayı, New Orleans’a bile uzanmayı tasarlıyodum. Ama geçen temmuz *Mary Clark* adlı gemimin kazanı patladı, Dubuque yakınlarında karinasına kadar kül oldu, yüz kişi öldü. Bu kış da... bu kış felaketti. Gemilerimin dördü kışı geçirmek üzere burda, St. Louis’de demirlemişti. *Nicholas Perrot, Dunleith, Tath Hum-*

ma ve *Elizabeth A*, hele bu sonuncusu gıcır gıcır, hizmete geçeli daha dört ay olmuştu, pek de güzeldi, 12 kazanlı, yaklaşık 90 metre boyunda, nehirdaki benzerlerinden geri kalır yanı yoktu. Liz Hanım'la sahiden gurur duyardım. Bana 200.000 dolara mal oldu ama her kuruşa deymişti.” Çorba geldi. Marsh bir kaşık alıp suratını buruşturdu. “Amma sıcak,” dedi. “Neyse, St. Louis kışı geçirmek için güzel yerdir. Buralarda şiddetli don olmaz, olsa da fazla kalmaz. Bu kış farklıydı ama. Hem de nasıl. Buz yığıntısı oldu. Kağrolası nehir dondan taş kesildi.” Marsh koca kızıl elini avucu yukarı bakacak şekilde masaya koydu, sonra da yavaşça yumruğunu sıktı. “Avucumda bir yumurta tuttuğumu varsay, anlarsın York. Buz tabakası bir vapuru benim yumurtayı kırmamdan daha rahat parçalar. Parça parça, büyük tabakalar halinde nehirden sürüklenmesi daha da beterdir, iskele, kıyı seti, tekne, önüne ne gelirse haşat eder. Kış sona erdiğinde vapurlarımın dördünü de kaybetmişim. Buzlanma hepsini benden aldı.”

“Sigorta?” diye sordu York.

Marsh çorbasını höpürdeterek içmeye koyulmuştu. İki kaşık arasında kafasını iki yana salladı. “Ben kumarbaz değilim York Bey. Sigortaya asla bel bağlamam. Kumardan farkı yok, bahsi kendi lehine yatırıyor o kadar. Ben kazandığım parayı vapurlara yatırırım.”

York başıyla onayladı. “Galiba elinizde bir tane vapurunuz kalmış.”

“Kaldı ya,” dedi Marsh. Çorbasını bitirince ana yemek için işaret etti. “*Eli Reynolds*, 150 tonluk küçük bi kıçtan-çarklı. Onu Illinois'de kullanıyorum çünkü çekeri az. Peoria'da demirlemişti, o sayede buz felaketinden kurtuldu. Elimde kalan tek varlığım o bayım. Yalnız sıkıntı şurda York Bey, *Eli Reynolds* fazla para etmez. Yeniyenken 25.000 dolara almıştım, 50'lerin başında.”

“Yedi yıllık,” dedi York. “Çok eski sayılmaz.”

Marsh kafasını iki yana salladı. “Bi vapur için yedi yıl aşırı uzun bir zaman dilimidir,” dedi. “Çoğunun ömrü dört beş yıldır. Nehir hepsini yıpratır. *Eli Reynolds* çoğu benzerinden daha sağ-

lam üretilmiş, gene de fazla ömrü kalmadı.” Marsh istiridyelere girişti, kabuğun yarısını kaşık gibi kullanıp içindekini bütün bütün yutuyor, üzerine de ağız dolusu şarap yuvarlıyordu. İstiridyelerin yarım düzinesini mideye indirdikten sonra “Yani şaşkınım York Bey,” diye devam etti. “Şirketimin yarı hissesini almak istersin ama elimde eskimiş küçük bi tanesinden başka vapur kalmadı. Mektupta fiyat biçmişin. Meblağ fazla yüksek. Elimde altı vapur olsaydı Humma Nehri Taşımacılık belki o kadar ederdi. Ama şimdi etmez.” Bir istiridye daha yuttu. “Yatırımının karşılığını on yılda alamazsın, hele ki *Reynolds*’la hiç.” Marsh ağzını peçeteyle silerken karşısındaki yabancıyı süzdü. Yemek onu canlandırmış, yeniden eski benliğine kavuşturmuştu, duruma hâkimdi artık. York’un gözleri deliciydi, orası kesin, ama korkacak bir şey yoktu bakışında.

“Parama muhtaçsınız Kaptan,” dedi York. “Niçin böyle konuşuyorsunuz? Başka bir ortak bulmamdan endişelenmiyor musunuz?”

“Ben o şekilde çalışmam,” dedi Marsh. “Otuz yıldır bu işteyim, York. Daha çocukken New Orleans’a salla taşımacılık yapardım, vapurlardan önce hem düztaban teknelerle hem de mavnalarla çalıştım. Serdümenlik de yaptım, miçoluk da, çarkçılık da; ayakçılık bile yapmışlığım var. Bu camiada yapmadığım iş kalmadı, bi tek üçkağıtçılıkta bezim yoktur.”

“Dürüst adamsınız,” dedi York, bunu biraz yarım ağızla söyleme şeklini Marsh alaycılığa mı yorsa bilemedi. “Şirketinizin durumunu açıkça belirtmekten çekinmediğinize sevindim Kaptan. O kadarını zaten biliyorum. Teklifim geçerliğini koruyor.”

“Niye?” Marsh terslendi. “Parasını har vurup saçan enayidir. Hiç de enayiye benzemiyon.”

York yanıt vermeye kalmadan yemek geldi. Marsh’ın tavukları pek güzel kızarmıştı, tam da sevdiği gibi. Bir but koparıp iştahla yemeye girişti. York’a kalın bir dilim ızgara biftek ikram edilmişti, az pişmiş ve kırmızı, kanlı et suyu içinde yüzüyordu. Marsh adamın yemeğe ustalıklı, rahatça girişmesini seyret-

ti. Bıçağıyla eti tereyağ gibi kesti, Marsh'ın sıklıkla yaptığının aksine ne testere ne de satır gibi kullandı elindekini. Çatalı bir beyefendi gibi kullanıyor, bıçağını bırakıp diğer eline aktarıyordu. Güç ve zarafet; York'un uzun parmaklı, soluk tenli ellerinde bunların ikisi de vardı ve Marsh hayran kalmıştı. Önceden kadın eline benzettiği için esef duydu. Beyaz ama güçlüydü parmakları, *Eclipse*'in ana kamarasındaki dev piyanonun beyaz tuşları gibi sağlam.

“Ee?” diye üsteledi Marsh. “Soruma yanıt vermedin.”

Joshua York bir an duraksadı. En sonunda şöyle dedi: “Benimle dürüst konuştunuz Kaptan Marsh. Niyetlendiğimin aksine, dürüstlüğünüz karşısında yalanlara sarılacak değilim. Lakin doğrulukla size yük yaratacak da değilim. Size anlatamayacağım şeyler var, sizi ilgilendirmeyecek şeyler. Madem koşullar bu, izninizle şartlarımı belirteyim, bakalım bir anlaşmaya varabilecek miyiz. Olmadı, dostça yollarımız ayrılır.”

Marsh ikinci tavuğun göğüs etinden bir parça kesti. “Anlat,” dedi. “Bi yere gittiğim yok.”

York çatalı bıçağı bırakıp ellerini çadır gibi kavuşturdu.

“Şahsi gerekçelerle bir vapur sahibi olmak istiyorum. Buranın muhteşem nehrinde boylu boyunca gezmek istiyorum, rahatça ve keyfimce, ama yolcu sıfatıyla değil, kaptan sıfatıyla. Bir hayalim var, bir amacım. Dost ve yandaşlar arıyorum, zira düşmanlarım var, sayısız düşman. Ayrıntılar sizi ilgilendirmez. Bu konuda beni sıkıştırırsanız size yalan söylerim. Üstelemeyin.” Gözleri bir an sertleşti, sonra gülümsemesi üzerine yumuşadı. “Sizi asıl ilgilendiren benim bir vapur sahibi ve işletmecisi olma arzumu yerine getirmek olmalı Kaptan. Anlamışsınızdır, ben buralı değilim. Okuduğum birkaç kitaptan ve St. Louis’de geçirdiğim haftalarda öğrendiklerim dışında vapurlar hakkında da Mississippi hakkında da hiçbir bilgim yok. Bir iş ortağına ihtiyaç duyduğum ortada, nehre ve yöre halkına aşına olan biri, vapurumun günlük işlerini yürütebilecek ve bana kendi işlerimle ilgilenme imkânı yaratacak biri lazım bana.

“Bu ortağın başka vasıfları da olması lazım. Ketum da olmalı çünkü –itiraf etmeliyim ki bazen tuhaf kaçan– davranışlarımın elaleme dedikodu malzemesi olmasını istemem. Güvenilir de olmalı, zira tüm idareyi onun ellerine teslim edeceğim. Cesur olmalı. Pısrık birini istemem veya batıl inançlı birini ya da aşırı dindar birini. Dindar bir adam mısınız Kaptan?”

“Hayır,” dedi Marsh. “Yaygaracı vaizleri hiç sevmem, onlar da beni sevmez.”

York gülümsedi. “Pragmatik. Pragmatik bir adam istiyorum. Sırf vazifesine odaklansın ve sorularıyla beni bunaltmasın istiyorum. Mahremiyetime değer veririm. Bazen eylemlerim yadırganabilir, işgüzarlık veya kapris olarak algılanabilir, bunlar kafama kakılsın istemem. Şartlarımı anladınız mı?”

Marsh düşünceli bir edayla sakalını çekiştirdi. “Anladım dersem?”

“Ortak olacağız,” dedi York. “Hattın işletmesini avukatlarınıza ve kâtiplerinize bırakın. Nehirde benimle seyahat edeceksiniz. Ben kaptan olacağım. Siz de serdümen, muavin, kaptan yaveri, dilediğiniz unvanı alabilirsiniz. Vapurun esas idaresini size bırakacağım. Seyrek de olsa talimatlar vereceğim, ama emrim olduğunda sizden sorgusuz itaat etmenizi beklerim. Yolcu kamerasında bizimle ücretsiz seyahat edecek dostlarım var. Gerek gördüğümde onları bazı mevkilere yerleştirebilir, kendilerine uygun gördüğüm vazifeler verebilirim. Bu tür kararlara muhalefet etmeyeceksiniz. Seyir boyunca başka dostlar da edinebilir, onları da vapura davet edebilirim. Hoş karşılayacaksınız. Bu şartlara riayet ederseniz Kaptan Marsh birlikte zengin olur, nehrinizde lüks ve rahatlık içinde seyahat ederiz.”

Abner Marsh güldü. “İyi hoş da nehir benim değil York Bey, ayrıca külüstür *Eli Reynolds*’la lüks içinde seyahat edeceğimizi sanıyosan güvertesine adım attığında feleğini şaşırırsın. Eski püskü bi küvetten hallicedir, pek zavallı eşyalarla döşeli, güvertesi de çoğu zaman ekmek kapısı arayışındaki çulsuz yabancılarla doludur. Ona adımımı atmalıyım iki sene oldu –ihtiyar Kaptan

Yoerger'e emanet ettim– ama en son bindiğimde leş gibi kokuyodu. Lüks arıyosan ya *Eclipse*'i ya da *John Simonds*'u satın alma-ya bakacan.”

Joshua York şarabını yudumlayıp gülümsedi. “Aklımdaki vapur *Eli Reynolds* değildi Kaptan Marsh.”

“Elimdeki tek vapur o.”

York kadehini masaya bıraktı. “Gelin,” dedi, “şu konuyu çözüme kavuşturalım. Odama geçebilir, diğer ayrıntıları orada tartışabiliriz.”

Marsh mırın kırın etti. Ziraatçılar Hanı'nın tatlı mönüsü mükemmeldi ve Marsh tatlıyı es geçmeyi hiç istemiyordu. Ne var ki York ısrarcıydı.

York'un odası büyüktü, iyi döşenmiş bir süit, otelin genellikle New Orleans'lı zengin ziraatçılara ayrılan en iyi odası. Marsh'a oturma odasındaki geniş, rahat bir koltuğu gösterip “Oturun,” buyurdu York. Marsh oturdu, bu esnada davetçisi diğer odaya geçti ve biraz sonra kucağında demir kasnaklı küçük bir sandıkla geri döndü. Sandığı masaya bırakıp kilidi açmaya koyuldu. “Yanıma gelin,” dedi, ama Marsh meraklanıp çoktan ayağa kalkmıştı. York kapağı açtı.

“Altın,” dedi Marsh usulca. Uzanıp sikkelere dokundu, parmaklarının arasından dökülen yumuşak sarı metalin verdiği his, parıltısı ve şingirtisi keyifliydi. Bir tanesini ağzına götürüp dişledi. “Hakiki altın,” dedi tükürüp. Sikkeyi sandığa geri attı.

“Yirmi dolarlık altın sikkeler halinde on bin dolar,” dedi York. “Bunun gibi iki sandık daha var; ayrıca Londra, Philadelphia ve Roma'daki bankalarda bulunan hatırı sayılır meblağdaki mevduat hesaplarıma ait teminat mektupları. Teklifimi kabul ederseniz Kaptan Marsh, sizin *Eli Reynolds*'tan çok daha görkemli, ikinci bir vapurunuz olacak. İkinci bir vapur sahibi *olacağınız* demeliyim belki.” Gülümsedi.

Abner Marsh'ın niyeti York'un teklifini geri çevirmektir. Paraya fena sıkışmıştı ama kuşkucu bir adam olarak esrarengiz işlere karnı toktu, üstelik York ondan fazla güven talep ediyordu.

Taht Oyunları serisinin usta yazarı George R. R. Martin, vampir kültürünü kendine has bakış tarzıyla tersyüz ediyor.

Başına buyruk bir nehir gemisi kaptanı olan Abner Marsh, zengin bir aristokrat kendisine çok kârlı bir teklifle yaklaştığında bu işte bir bit yeniği olduğundan şüphelenir. Ürkütücü biçimde solgun bir tene ve sert bakışlara sahip Joshua York, ne 1857'nin buzlu kışının Marsh'ın bir tanesi dışında tüm filosunu yok etmesini ne de 10 yıl içinde yatırımını geri alabileceğini umursamaktadır.

Marsh onun teklifini reddetmeye niyetlenir. Bu kadar çok gizemin beladan başka bir şey getirmeyeceğinden emindir. Ama açgözlülüğü ve kibri, York'un büyüleyici bakışlarıyla birleştiğinde tüm kararlılığı yerle bir olur.

Başta York'un hareketleri ne denli tuhaf, keyfi ve kaprisli olsa da Marsh onun zorlu Mississippi'yi kat etme nedenlerini umursamaz. Ta ki yeni yandan-çarklısı *Humma Rüyası*'nın, ilk yolculuğunda en korkunç kâbusundan daha tekinsiz ve insanoğlunun en olanaksız hayalinden daha soylu bir göreve çıktığını fark edene kadar.

“Devrimsel bir çalışma olarak Anne Rice'in *Vampirle Görüşme*'sinin yanında yer alıyor.”

Rocky Mountain News

“Hem Stephen King hem de Mark Twain hayranlarımı memnun edecek bir roman... karanlık bir şekilde romantik, tüyler ürpertici... gümbür gümbür bir başarı.”

Bu Ölümsüz ve Işık Tanrısı kitaplarının yazarı Roger Zelazny

**DE
X**

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /DEXpub

ISBN 978-605-09-8715-7

9 786050 987157

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 52